

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΗ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 27 ΙΟΥΛΙΟΥ 1940

ΑΡΙΘ. 15

Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΩΝ

Τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων, ἀπαντῶν εἰς ἐρώ-
τημα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν περὶ τοῦ τρό-
που τῆς συγκροτήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμ-
βουλίων, ἐν περιπτώσει ἀπροθυμίας τινῶν ἐκ τῶν
μελῶν αὐτῶν νὰ ἀναλάβωσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν,
ἀπήντησε διὰ τοῦ κατωτέρω ἐγγράφου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10/7/1940
καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας
Διευθύνσις Θρησκευμάτων

Ἀριθ. Πρωτ. 66,717

Ἐπεῖγον

Πρὸς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν

Ἀπαντῶντες εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. Β 1748 τῆς 25ης
Ἰουνίου 1940 ὑμέτερον ἐγγράφον, ἔχομεν τὴν τιμὴν
νὰ γνωρίσωμεν τὰ ἑξῆς.

Κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/40
τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον θεωρεῖται ἐν ἀπαρ-
τίᾳ παρισταμένου τοῦ κληρικοῦ μέλους αὐτοῦ, τοῦ
Προέδρου, καὶ δύο τοῦλάχιστον λαϊκῶν μελῶν. Ἡ
παρουσία τριῶν λαϊκῶν μελῶν διὰ τὴν ἀπαρτίαν τοῦ
Συμβουλίου ἀπαιτεῖται μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν
καθ' ἣν ἀπουσιάζει ὁ Πρόεδρος (τὸ κληρικὸν μέλος).

Διάταξις καθορίζουσα εἰδικῶς τὰ τῆς ἀπαρτίας
κατὰ τὴν πρώτην συνδριάσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ
Συμβουλίου δὲν ὑφίσταται ἄλλη πλὴν τῆς π. 2 τοῦ
ἄρθρου 13 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200, καθ' ἣν κατὰ
τὴν πρώτην συνεδρίασιν ἐκλέγεται ὁ ἀντιπρόεδρος, ὁ
Ταμίς καὶ ὁ Γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου. Καὶ ναὶ
μὲν διὰ τὴν ἐκλογὴν τούτων ἀπαιτεῖται παρουσία
τριῶν τοῦλάχιστον λαϊκῶν μελῶν, ἀλλὰ οὐδαμῶς δύ-
ναται ἐκ τούτου νὰ συμπεράνη τις, ὅτι ἡ συνεδρία
ἄνευ τῆς παρουσίας ἐνὸς ἐκ τούτων εἶναι οὐχὶ νό-
μιμος.

Λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει πάντα τ' ἀνωτέρω, προσέτι
δὲ καὶ τὴν παρατηρουμένην ἀπροθυμίαν ἐκ μέρους
τῶν διοριζομένων ὡς ἐκκλησιαστικῶν Συμβούλων
Ἱερῶν Ναῶν ν' ἀναλάβωσι τὸ τιμητικόν, πλὴν ἄμι-
σθον τοῦτο ἄξιωμα καὶ δυσχεραίνεται ἐκ τούτου ἡ
συγκρότησις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων ἄνευ
τῶν ἁποίων δὲν εἶναι δυνατὴ ἢ νόμιμος διοικήσις
καὶ διαχείρισις τῶν ὑποθέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν,
παρακαλοῦμεν ὅπως διαταχθῶσιν ἄρμοδιως νὰ λει-
τουργήσωσι τὰ νέα Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια, ὅταν

τὰ ἀποδεχθέντα τὸν διορισμὸν μέλη εἶναι ἀρκετὰ διὰ
νὰ ἀποτελέσωσι νόμιμον ἀπαρτίαν.

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ
Ν. ΣΠΕΝΤΖΑΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 1880 Ἀθῆναις τῇ 30 Ἰουνίου 1940
Διεκπ. 1610

Ἐγκύκλιος 293

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Γνωστὸν τυγχάνει ὑμῖν, ὅτι εἰς τῶν πόρων τῆς
Ἀποστολικῆς Διακονίας, συνωδᾶ τῇ διατάξει τοῦ
ἄρθρου 6 ἐδάφ. Ι παρ. δ' τοῦ ὑπ' ἀριθ. 41)1936
Α.Ν. «περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος», ἐπαναληφθεῖσα καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 6
ἐδάφ. Ι παρ. γ' τοῦ Α. Ν. 2169/1940, εἶνε καὶ
«μία δραχμὴ κατὰ μῆνα ἐκ πάντων τῶν μισθοδο-
τουμένων παρὰ τῶν ἐνοριακῶν ταμείων (Ἱερῶν Ναῶν
καὶ Ἐξωκκλησιῶν), παρὰ τῶν Ἱ. Μονῶν καὶ τῶν
Ὄργανισμῶν TAKE καὶ ΟΔΕΠ», εἰσπραττομένη δι'
ἐπικολλήσεως ἐπὶ τῶν ἐξοφλητικῶν τοῦ μισθοῦ αὐ-
τῶν ἀποδείξεων τοῦ εἰδικοῦ μονοδράχμου ἐνσήμου
τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἄλλ' ἐπειδὴ, καθ' ἃ πληροφροεῖ ἡμᾶς τὸ Διοικη-
τικὸν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἡ
διάταξις αὕτη δὲν τηρεῖται ἀστηρῶς εἴτε λόγῳ ἀ-
γνοίας εἴτε καὶ ἐξ ὀλιγορίας, προαγόμεθα παρακα-
λέσαι ὑμᾶς, ἵνα ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν τῶν ὑφ'
ὑμᾶς Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων καὶ Ἱερομενο-
συμβουλίων ἐπὶ τῆς ὑποχρέωσός αὐτῶν πρὸς πι-
στὴν ἐφαρμογὴν τῆς διαληφθείσης διατάξεως, καὶ δι᾽
ἀπὸ τῆς ἰσχύος τῶν ῥηθέντων Ἀναγκαστικῶν Νό-
μων πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συνεπειῶν τοῦ Νόμου.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ

† Ο ΣΕΡΒΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

† Ο ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ

† Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

† Ο ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΛΑΤΑΜΩΝΟΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
ΑΡΧΙΜ. ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ ΚΟΥΤΣΟΥΠΛΗΣ

ΤΑ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛ.ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 2120 Ἀθήνησι τῇ 20ῃ Ἰουλίου 1940
Διεκ. 1696

Ἐγκύκλιος 296

Πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Κοινοποιοῦμεν ὑμῖν κατωτέρω, Συνοδικῇ ἐξουσιοδοτήσει, τὸ ὑπ' ἀριθ. 56573 καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου ἐ.ξ. ἐξαιρετικῶς ἐπέιγον ἔγγραφον τοῦ Ἱπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας πρὸς τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν, ἵνα λάβητε γνῶσιν καὶ ἐφαρμόσῃτε αὐτό.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀρχμ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ ΚΟΥΓΣΟΥΠΙΔΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ Ἱπουργεῖον Θρησκευμάτων Ἐν Ἀθήναις τῇ 1/6/1940
καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας

Ἐξαιρετ. ἐπέιγον

Ἀριθ. Πρωτ. 56.573

Πρὸς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν
καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Κατόπιν τῶν κοινοποιηθεισῶν Ἑμῶν ἀποφάσεων ἡμῶν περὶ διορισμοῦ λαϊκῶν μελῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβουλῶν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἱμετέρας Ἀρχιεπισκοπῆς ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν Ἑμῖν ὅτι πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ζητήματος, ἐγκρίνομεν ὅπως οἱ διορισθέντες ὑπὸ τε τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ ὑφ' ἡμῶν ὡς μέλη τῶν ὡς ἂνω Συμβουλίων ἀναλάβωσι τὰ καθήκοντά των εὐθὺς ὡς καταθέσωσιν Ἑμῖν τὸ σημεῖωμα τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, τὸ θεδαιῶν τὴν ὑποβολὴν αἰτήσεως πρὸς ἐκδοσὴν πιστοποιητικοῦ κοινωνικῶν φρονημάτων. Δὲ τὴν κατάθεσιν τοῦ πιστοποιητικοῦ ποινικῆς καταστάσεως παρέχομεν προθεσμίαν ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κατὰ τὰ κνωτέρω ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων τῶν ὡς μελῶν τῶν περὶ ὧν προκρίεται Συμβουλίων.

Ο ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ν. ΣΠΕΝΤΖΑΣ

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Εἰς τὸ σπουδαστήριον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐδωρηθησαν πρὸ διετίας ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Εὐστρ. Στέκα 134 χειρόγραφα τοῦ διδασκάλου τοῦ Γένους Βαρθολομαίου Ἱερομονάχου Κουτλουμουσιανοῦ τοῦ Ἰμβρίου, ἅτινα περιέγραψεν ὁ καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς κ. Κων. Δυοβουνιώτης (ἴδε ἐν Ἐπετ. Θεολογ. Σχολῆς 1938, σελ. 17).

Ὁ Βαρθολομαῖος κατήγετο ἐξ Ἰμβρου ἐκ τῆς οἰκογενείας Στέκα, εἰσῆλθε δὲ ἐν τῇ ἐν Ἀγίῳ Ὄρει

Ἱ. Μονῇ Κουτλουμουσίου τῇ 17 Ὀκτωβρ. 1793 καθεὶς Μοναχός. Ἀπεχώρησεν ἐκεῖθεν καὶ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διέμεινεν ἐν Κων/πόλει, Κυδωνίαις, Κερκυρα, Βενετίᾳ, Μασσαλίᾳ καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, ἐκμορφούμενος, διδάσκων καὶ συγγράφων, ἐνεθυμήθη δὲ τὴν Μονὴν του καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου του ἐπανήλθεν εἰς Κουτλουμουσίον, ὅπου καὶ ἀδελφὸν εἶχε Μοναχόν, ζήσας ἐκεῖ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἐπὶ διετίαν, ἔνθα καὶ τὴν διαθήκην του συνέταξε τῇ 13 Νοεμβρ. 1850 καὶ ἀπέθανε ἐν ἡλικίᾳ 81 ἐτῶν τὸ 1852 ἔτος, πολλὰ συγγράφας καὶ διδάξας (ἴδε τὸ ἕμὸν σημεῖωμα ἐν «Πανταίνῳ» Ἀλεξανδρείας ἀριθ. 7, Φεβρ. 15, 1940 σελ. 106).

Μεταξὺ τῶν καταλοίπων τούτων εἶναι καὶ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον «περὶ τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν», τῇ παρακλήσει μου ἀντιγραφῆν ὑπὸ τοῦ φοιτητοῦ τῆς Θεολογίας κ. Λουκιανοῦ Δεπούνη. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ εἰκονίζεται καὶ ζωγραφίζεται κατὰ δύο τύπους, ἥτοι διὰ τριῶν Ἀγγέλων, καθημένων περὶ τραπέζης μετ' ἑδεσμάτων, οὓς διακονοῦσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν γηραιὸς ἀνὴρ καὶ γηραιὰ γυνή, ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ Σάρα, κατὰ τὴν διήγησιν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς «ὥφθη δὲ αὐτῷ ὁ Θεὸς πρὸς τῇ δευτῇ τῇ Μιαμβρῇ... ἀναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδε καὶ ἰδοὺ τρεῖς ἄνδρες εἰσῆκασαν, καὶ ἔσπευσεν Ἀβραάμ πρὸς Σάραν καὶ εἶπεν φύρασον τρία μέτρα σιμιδάλεως καὶ ποιήσον ἐγκρυφίας...καὶ παρέθηκεν αὐτοῖς καὶ ἔφαγον» (Γεν. ΙΗ' 18). Ἐκ τούτου ψάλλει καὶ ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διὰ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Κρήτης «ὁ Ἀβραάμ δι' ἀρετῆς καὶ φιλοξενίας τὴν Τριάδα ὑπεδέξατο ἀγγελικῶς ἐνδημήσασαι» (Τροπάριον Δ' ᾠδῆς, Κανόνος Δ' τῆς Τυροφάγου ἐν Τριωδίῳ). Πλὴν τῆς παραστάσεως ταύτης, ἥτις φαίνεται ἀρχαιοτέρα, ἔχομεν καὶ τὴν παρίστασιν τοῦ ἀνθρωπομόρφου τύπου, ἥτοι τὸν Πατέρα, ὡς Παλιὸν τῶν ἡμερῶν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα ἐν εἴδει Περιστερᾶς (Μάρκ. Α' 10). Περὶ τὸν τύπον τοῦτον φαίνεται εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν ἐγενήθησαν συζητήσεις καὶ ἀμφιβολαί, ἐὰν ἦτο σύμφωνος πρὸς τὴν Γραφὴν περὶ Θεοῦ Πατρός, ὁ δε Βαρθολομαῖος ἔγραψε τὴν διατριβήν, ὑποστηρίζων καὶ τοὺς δύο τύπους, μᾶλλον ὁμως τὸν τελευταῖον, δι' ὃν προσάγει καὶ ἐπιχειρήματα καὶ καθ' οὗ φαίνεται ὑπῆρχον δισταγμοί. Ἄγνων δὲ ἀποφάσεις τινας νεωτέρας τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοῦ τύπου τούτου, ἀποφαίνεται ἀνεκδοκίως ὑπὲρ τούτου.

Οἱ ἀντιτιθέμενοι κατὰ τοῦ τύπου τούτου τοῦ ἀνθρωπομόρφου προβάλλουσιν ἐπιχειρήματα καὶ ἐκ τῆς Παλαιᾶς καὶ ἐκ τῆς Νέας Γραφῆς καὶ ἐκ τῆς παραδόσεως.

Ἡ Παλαιὰ Γραφή ἀναγράφει «οὐ δύνησει ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται...καὶ σκεπάσω τῇ χειρὶ μου ἐπὶ σὲ ἕως ἂν παρέλθω καὶ ἀφελῶ τὴν χεῖρα καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεται σοι» (Ἐξ. ΛΓ' 20 ἐξ.). Ἐνταῦθα ὁ Θεὸς ἀποκρούπτει τελείως τὴν ἐμφάνισιν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλαχοῦ ὁ Θεὸς ἐμφανίζεται ὡς νεφέλη· «ἰδοὺ

ἐνώ παραγίνομαι πρὸς σὲ ἐν στίλῳ νεφέλης» (Ἐξ. ΙΘ', 9), καὶ ἀλλαγῶ ὡς πῖο «τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ ἐκαπνίζετο ὅλον διὰ τὸ καταβεβηκέναι ἐπ' αὐτὸ τὸν Θεὸν ἐν πυρὶ». (Ἐξέδ. ΙΘ' 18). Καὶ ἐν τῇ Νέα Γραφῇ ἀναγράφεται «Θεὸν οὐδεὶς τεθέαται πρότε» (Α' Ἰω. Δ', 12), κατὰ δὲ τὴν βάπτισιν ἐν τῷ Ἰσοδόνῃ φωνῇ μόνον ἠκούσθη ἔξ Οὐρανῶν (Ματθ. Γ' 16) καὶ κατὰ τὴν Μεταμόρφωσιν ἐγένετο «νεφέλη», ἔξ ἧς φωνῇ ἠκούσθη (Λουκ. Θ' 36). Καὶ ἡ 7η Οἰκ. Σύνοδος οὐδὲν περὶ τῆς ζωγραφίσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀνέγραψεν ρητῶς, εἰμὴ «ἡ φύσις τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς ἀνείδεος καὶ ἀήρατος οὐκ εἰκονίζεται» (ποβλ. Νικοδήμου ἀγιορείτου Πηδάλιον, Ἀθῆναι 1908 σελ. 311 ὑποσ.). Ἄξια προσοχῆς εἶναι καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἱστορικοῦ Σφογίου Μακροαίου γραφόμενα. Εἶναι γνωστὸν τὸ ζήτημα τῶν κολυβιάδων κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος ἰδ. συνεποῦσαν τὸ Ἅγιον Ὄρος. Πρὸς διακανισμόν τοῦ ζητήματος τῶν μνημοσύνων μετέβη ὁ ἄσκητις καὶ διδάσκαλος Βησσαρίων ἔξ Ἁγίου Ὄρους εἰς Κων)πολιν καὶ ἀνέπτυξε τῷ Οἴκῳ. Πατριάρχῃ Σωφρονίῳ ἔτει 1780 τὰς γνώμας τῶν ἀντιφρομένων, δηλ. τῶν μὴ δεχομένων τέλεσιν μνημοσύνων κατὰ Κυριακὴν, ὅστις «ἐπιτιμῶσις ὑπέβαλεν ἀν μὴ παύσωνται». Συνεχίζει δὲ «Νεωτερικὸν δὲ τὸ ἐφεύρημα καὶ ἐξήνη καὶ ἀπαράδεκτον τῇ ἀποστολικῇ καὶ καθολικῇ Ὁρθόδοξῳ ἐκκλησίᾳ Συνοδικῶς ἀπεφάνιστο καὶ τὴν εἰκόνα τὴν λεγομένην Ἁγίας Τριάδος. Ἐκ γὰρ τῶν Λατίνων παρεῖσθαι τῇ ὀρθόδοξῳ ἐκκλησίᾳ» (ἴδε ἐν Κ. Σάθα Μεσαιων. Β.βλ. Γ', Βενετία, 1872 σελ. 317).

(Συνεχίζεται)

† Ο ΘΕΣΣΑΛΙΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜ. Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΥ

Καθηγητῶ τῶν Θεολογικῶν
τοῦ ἐν Ν. Φιλαδέλφειᾳ γυμνασίου

[4]

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΕΝ ΤΗ, ΑΣΚΗΣΕΙ
ΤΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ ΑΥΤΟΥ

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφέρει καὶ φροδερωτάτας περιπτώσεις φιλαργυρίας, μερικαὶ δὲ ἔξ αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας δὲν εἶναι σπάνια. Ὁ φιλάργυρος εἶναι δυνατόν νὰ φρονέσῃ ἀκόμη καὶ φίλους του, καὶ συγγενεῖς, καὶ αὐτοὺς τοὺς γονεῖς. Οἱ φιλάργυροι «καὶ γῆρας βαδύνονται πατρός, τό τε γλυκὺ καὶ ἐπέραστον, τὸ παῖδας ἔχειν, βαρὺ καὶ ἐπαχθὲς εἶναι νομίζουσι. Πολλοὶ γοῦν καὶ ἀποκίαν διὰ τοῦτο ὠνήσαντο, καὶ τὴν εὐσίην ἐπήρωσαν, οὐκ ἀνελόντες τεχθέντας τοὺς παῖδας, ἀλλὰ μὴ δὲ φῦναι τὴν ἀρχὴν συγχωρήσαντες». Τίσον δὲ δαίμων κυριαρχεῖ τοῦ φιλαργύρου. Διὰ τοῦτο δὲ αὐτὸς ἅγιος Πιττὴρ ἀποφαίνεται ὅτι «πολλὴ τῶν χρημάτων ἢ τυραννίς· κἂν γὰρ τὰ ἄλλα πάντα ὅσιν ἐνάρηται, πάντα αὐτῇ λυμάνεται τὰ ἄλλα»¹. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Παῦλος εἶπεν, ὅτι «ῥίζα πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία»². Ἡ φιλαργυρία τυφλώνει,

τὸν ἄνθρωπον ἀμβλύνει τὸν νοῦν· τὸν καθιστᾷ ἀνίκανον νὰ διακρίνῃ καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τὰ ἀξία ἀπολαυτῆς· «Σκότος ἐστὶν ὁ τῶν χρημάτων ἔρως, λέγει ὁ θεὸς Χρυσόστομος· σκότος ἐστὶν οὐδὲν ἀφίεις τῶν ὄντων φαίνεσθαι ὡς ἐστὶν, ἀλλ' ἐτέρως· καθάπερ γὰρ ὁ ἐν σκότῳ, κἂν χρυσοῦν ἴδῃ σκευὸς, κἂν λίθον τίμιον, κἂν ἀλουργὰ ἱμάτια, οὐδὲν εἶναι νομίζει (οὐ γὰρ διὰ αὐτῶν τὸ κάλλος) οὕτω καὶ ὁ ἐν φιλαργυρίᾳ οὐκ οἶδε τῶν περισπουδᾶστων, ὡς γρή, τὸ κάλλος»³. «Δεινὸν ἢ φιλαργυρία δεινόν! Καὶ ὀφθαλμοῦς, καὶ ὠτα πηροῦ, καὶ θηρίου χαλεπωτέους ποιεῖ, οὐ συνειδός, οὐ φίλιαν, οὐ κοινωνίαν, οὐ τὴν τῆς οἰκείας ψυχῆς σωτηρίαν ἐννοῆσαι συγχωροῦσα, ἀλλὰ, καθάπαξ πάντων ἀποστῆσασα, δούλους αὐτῆς ποιεῖ τοὺς ἀλόντας, καθάπερ τις τυραννίς χαλεπῆ»⁴.

Ἄλλὰ καὶ προσάκις ἡ πείρα ἀπέδειξεν ὅτι αὕτη ἡ νόσος τῆς φιλαργυρίας ἀντιτίθεται πρὸς τοὺς πόθους, τὰ ὄνειρα καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ φιλαργύρου; Φιλάργυρε, ἀγαπᾶς, θυσιάζεις διὰ τὸ γρῆμα. Ἄλλὰ τὸ βάλλει ὁ νοῦς σου ὅτι αὐτὴ ἡ φιλαργυρία σου ἐναντιοῦται εἰς τὸ νὰ προσπορισθῇ περισσότερα γρήματα καὶ νὰ διατηρήσῃς αὐτά; Διότι, ἂν μὲν φοβούμενος μήπως τὰ γάσης, ἀποφεύγῃς νὰ τὰ τοποθετήσῃς εἰς τράπεζάν τινα ἢ ἐπιγείρησιν καὶ τὰ ἔγῃς κἄπου χωσμένα, θὰ μένωπιν ἀκαρπα· ἂν πάλιν ἐπιδιώξῃς νὰ τὰ δώσῃς πάντοτε μὲ τόκον μεγαλύτερον, καὶ ὄχι μὲ τὸν ὀλίγον, τὸν καὶ ἀσφαλέστερον, κινδυνεύεις νὰ χάσῃς καὶ τὰ κεφάλαια καὶ τοὺς τόκους, ὅπως εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃς ἐκ πείρας. Προσάκις ὁ φιλάργυρος, συλληφθεὶς ὑπὸ κακοποιῶν ἀνθρώπων «ψυχὴν παραδίδει, ἀλλ' ὄχι καὶ γρῆμα», καὶ φρονέεται ἀπὸ αὐτοῦ; Καὶ γάνει διὰ τὸ γρῆμα, καὶ τὴν ζωὴν του, καὶ τὴν ψυχὴν του; Πόσας φράς ὁ φιλάργυρος θὰ ἀγοράσῃ τὰ εὐτελέστερα πράγματα, καὶ ὄχι τὰ καλύτερα καὶ στερεώτερα. οὕτω δὲ καὶ δαπανᾷ ἀσκόπως περισσότερα; Προσάκις δὲ γάνει κερδοσῶρος εὐκαιρίας διὰ μικρόλογα παζαρεύματα; Οἱ φιλάργυροι, παρατηρεῖ ὁ θεὸς Χρυσόστομος «Ὀὐκ ἴσασι σπεῖρειν, ἀλλ' ἀεὶ θεορίζειν μεμελετήκασιν διὸ καὶ τοῦ ἀμνητοῦ συνεγῶς ἐκπίπτουσιν· οὐδεὶς γὰρ ἀεὶ θεορίζει δύναται. ὥσπερ οὐδὲ ἀεὶ κερδαίνειν. Ἐπεὶ εὖν οὐ βούλονται δαπανᾶν, οὐδὲ κερδαίνειν ἴσασι»⁵. Καὶ οὕτως ὁ φιλάργυρος γίνεται προαγματικὸν «ἄχθος ἀρούρης», ἀλλὰ καὶ ὁ δυστυχεστάτος τῶν ἀνθρώπων: «Ὀὐδὲν, ἀφρονέστερον τοῦ χρημάτων δούλου. Δοκεῖ κρατεῖν, κρατούμενος· δοκεῖ κύριος εἶναι, δούλος ὢν· καὶ δεσμὰ προτιθεῖς ἐκυτῷ, γαίρει· χαλεπώτερον τὸ θηρίον ἐργαζόμενος, εὐτραίνεται· καὶ σιγμάλωτος γινόμενος, ἀνάλλεται καὶ πηδᾷ· καὶ ἔρῳν κῦνα λυττῶντα καὶ ἐφαλλόμενον αὐτοῦ τῇ ψυχῇ, δῆται δέον καὶ λιμῷ τῆξι, ὁ δὲ καὶ ἄφθονον αὐτῷ παρέγει τροφήν, ἵνα μεϊζόνως ἐφάλληται καὶ φροδαιώτερος ᾖ»⁶.

1. Χρυσόστομος, Ὁμιλία ΠΓ' ἐδάφ. γ'.

2. Χρυσόστομος, Ὁμιλία ΕΒ' εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, ἐδάφ. γ'. Ἀνάγνωθι καὶ τοῦ αὐτοῦ ἁγίου Πατοῦς, Ὁμιλίαν ΚΓ' εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθίους. Ἰδε φυσικιστὸν παρόδειγμα κταντήματος φιλαργύρου ἐν Ὁμιλίᾳ ΛΘ' τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου εἰς τὴν αὐτὴν Α' πρὸς Κορινθίους.

3. Χρυσόστομος, Ὁμιλία ΚΗ' εἰς Ματθαῖον ἐδάφ. ε'.

4. Ἰεροῦ Χρυσόστομου, Ὁμιλία ΝΑ' εἰς Ματθαῖον, ἐδάφ. στ'. Ἀνάγνωθι καὶ Ὁμιλίαν ΕΓ' εἰς Ματθ. ἐδάφ. γ'.

1. Χρυσόστομος, Ὁμιλία ΚΗ' εἰς Ματθαῖον, ἐδάφ. ε'.

2. Χρυσόστομος, Ὁμιλία ΕΓ' εἰς Ματθ. ἐδάφ. α'.

3. Α' Τιμόθ. 6,10.

Διὰ τοῦτο, χριστιανέ μου, σταμάτησε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν χρημάτων, παῦσε τὸν πυρετὸν τῆς φιλοχρηματίας· γενεὸ κύριος, ὄχι δοῦλος τῶν χρημάτων. Ἐὰν πάθῃς τὸ δεύτερον ἔβαλες εἰς τὴν κεφαλὴν σου τὸν χειρότερον τύραννον. Κόψε τὴν ἐπιθυμίαν, διότι ἄλλως εἶναι ἀδύνατον νὰ σταματήσῃ τὸ κακὸν. Θέλεις νὰ θησαυρίζῃς; Θησαυρίζε εἰς πλοῦτον τῶν αἰώνων ἀγαθῶν. Μὴ λησμονῆς ἔτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ χρημάτων, «καὶ οἰκίας πολλὰς ἀνέτρεψε, καὶ χαλεποὺς πολέμους ἀνερρίπισε, καὶ διαίψῃ θανάτῳ καταλῦσαι τὸν βίον κατηνάγκασε, καὶ πρὸ τῶν κινδύνων δὲ τούτων τῆς ψυχῆς λυμάνεται τὴν ἐδγένειαν· καὶ δειλὸν, καὶ ἀνανδρον, καὶ θρασύν, καὶ φεῦσῃν, καὶ συκοφάντην, καὶ ἄρπαγα, καὶ πλεονέκτην, καὶ τὰ ἔσχατα πάντα τὸν ἔχοντα πολλάνικς εἰργάτατος»¹. Σκέπτου λοιπὸν πόσον σκοτεινὴ καὶ αἰσχρὰν καὶ δυσεὶδῆ κατανεῖται τὴν ψυχὴν τοῦ χρήματος ὁ ἔρωσ! Καὶ μὴ λησμονῆς ποτὲ ὡς πρὸς τὰ χρήματα ἔτι: διὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν λόγον λέγωνται **χρήματα**, «ἵνα εἰς δέον αὐτοῖς χρητῶμεθα», κατὰ τὸν Μέγαν Χρυσόστομον².

ὑπὸ τοιαύτην προοπτικὴν πρέπει νὰ δαίνη εἰς τὸ διδακτικὸν αὐτοῦ ἔργον ὁ Πνευματικὸς Πατήρ. Βεβαίως δὲ δὲν θὰ λάβῃ τὸ ὕψος διδασκάλου ἀπὸ τῆς ἔδρας ἢ τοῦ Ἱεροκήρυκος ἀπ' ἄμβωνος, εὐδ' εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναπτύξῃ πραγματείας τινὰ ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς διδασκαλίας του. Ὁ τόνος ὁ διδακτικὸς θὰ εἶναι ὁ τόνος συμβουλευόντος καὶ διδάσκοντος μετὰ στεργῆς, συμπαιθείας καὶ συνέσεως πατρὸς τὸ τέκνον του, τὸ δὲ ἀντικείμενον τῆς διδασκαλίας θὰ καθορίσῃ ἡ παρουσιαζομένη ἐν τῇ περιστάσει ἀνάγκη τοῦ ἀναρωτοῦ. Εἶναι ἔργον ὑψηλόν, ἀλλὰ καὶ βαρὺ τὸ διδάσκειν, μάλιστα ἐὰν ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ λειτουργήματος τῆς Πνευματικῆς Πατρότητος. Ἐντεῦθεν εἶναι αὐτενόητον πόσον ὁ Πνευματικὸς δέον νὰ ἐντρύφῃ εἰς τὴν μελέτην τῆς Γραφῆς, εἰς τὰ Πατερικὰ συγγράμματα καὶ εἰς πᾶν ὅ,τι διευκολύνει τὸ πολισιχίδες αὐτοῦ ἔργον.

(Συνεχίζεται)

1. Χρυσόστομος, Ὁμιλία ΕΠ' εἰς Ματθαῖον ἐδάφ. δ'.
2. Χρυσόστομος, Ὁμιλία ΜΘ' εἰς Ματθαῖον ἐδάφ. γ'. Περὶ τῆς ἀθλιότητος τοῦ νοσήματος τῆς φιλαργυρίας καὶ τῆς κοισιμότητος τῆς νοσηρῆς ταύτης καταστάσεως διὰ τὴν ἡθικὴν ἀκραιότητα καὶ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν ἀναγνώθι τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου, ὁμιλίαν ΠΑ' εἰς Ματθαῖον ἐδάφ. δ'. Πρβλ. καὶ ὁμιλίαν ΙΘ' εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην, ἐδάφ. γ'.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ πάνδημος εὐχή.

Τῇ ἑορτῇ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ὁ βασιλεὺς καὶ ἐπίδοχος διάδοχος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνίου διὰ τῆς βασιλείας του ἐνεγράφη εἰς τοὺς καταλόγους τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς «Βασιλεὺς καὶ Θεοῦ», πρὸς τὴν παράταξιν τοῦ ὁποῖου, διὰ τῆς δμολογίας τοῦ ἀναδόχου του, συνετάγη. Αἱ εὐχαὶ πάντων τῶν μελλόντων ἐπηκόων του τὸν συνοδεύουσιν ἐπὶ τῇ πανηγυρικῇ του εἰσόδῳ εἰς τὴν χριστιανικὴν κοινότητα, ἵνα ὁ Κύριος ἀξιώσῃται αὐτὸν ὁ μόνον τοῦ στέμματος τοῦ βασιλικοῦ καὶ τῆς ἁ-

λουργίδος τῆς ἡγεμονικῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ στεφάνου τοῦ εὐραίου, ὁ ὁποῖος προφύσεται διὰ πάντας τοὺς πολίτας τῆς ἐπογραφίου Βασιλείας Του, ἑστεμμένους τε καὶ μὴ. Οὕτως ὁ ἔθνος του θὰ εἶναι ἑστερωμένους εἰς τὸν αἰῶνα καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος, διότι θὰ συμβασιλεύῃ καὶ θὰ συγκάθῃται ἐν τῷ ἔθρῳ τοῦ μόνου αἰωνίου καὶ ἀθανάτου βασιλέως.

Ἀκούρατος συνέχεια.

Εἰς τὸ προηγουμένον φέλλον ἐσημειώθησαν ὀλίγα τιὰ περὶ τοῦ ἔργου τῶν ἀπὸ τῆν Ἑλλάδα νυκτιροῦν Σχολῶν καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις λειτουργοῦντος νυκτιροῦν Γυμνασίου τῆς «Χριστιανικῆς Κοινωνικῆς Ἑνώσεως». Δὲν θὰ ἔπρεπεν ὁμως νὰ παραμείνῃ ἄνευ ἐξάρεως καὶ ἡ ἐργασία, τὴν ὁποῖαν ἐπιτελεῖ καὶ ὁ ἐν Καλλιθέα ἐδοκίμως δοῶν Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτῶν, τοῦ ὁποῖου τὴν τελετὴν εἰμίσησε καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Διότι, ὡς ἠδύατό τις νὰ ἀντιληφθῇ, παριστάμενος εἰς τὴν σεμνὴν τελετὴν, δὲν μεταδίδονται ἀπλῶς πρακτικαὶ τινες γνώσεις, ἀλλ' ἀναπτύσσεται ταυτοχρόνως καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα καὶ πρὸς πάντα τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά, τὰ διδασκόμενα ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦ ἔργου δὲ τούτου ὁ σεμνὸς οὗτος θίασος συνεχίζει ἀκούρατος καὶ ἐν Ἑλλάδι παλαιὰν εὐγενῆ παράδοσιν του.

Ἐθίμωνος μεταβολή.

Κατὰ πληροφροῦς ἐκ Σόφιας, Πρώτανις τοῦ αὐτοῦ Πανεπιστημίου ἐξελέγη ὁ γνωστὸς θεολόγος καθηγητῆς, αἰδευμώτατος κ. Στέφ. Τσαγρόφ, ὁ ὁποῖος εἶναι ταῦτοχρόνως καὶ ἐφημέριος τοῦ ἐν Σόφια Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ. Ἡ ἐκλογή αὐτῆ, ὅσον καὶ ἂν ὀφείλεται εἰς τὴν προσωπικὴν τοῦ ἐκλεγέντος μεγάλην ἐπιστημονικὴν ἀξίαν, ἔχει συγχρόνως καὶ βαθνέραν τινὰ σημασίαν, τὴν ὁποῖαν σημεῖοῦμεν εὐχάριστως. Εἶναι, δηλαδὴ, ἐνδεικτικὴ τῆς ἐπικρατήσεως δεξιωτέρων ἀντιλήψεων ἐν τῷ ἀνωτάτῳ εκπαιδευτικῷ τῷτῳ ἰδρύματι τῆς γείτονος χώρας, καθ' ὅσον πρὸ εἰκοσιπέντε ἐτηροῦν ἔτων ἦτο ἀβιατόητον ὁ μόνον νὰ συμβῆ τοιοῦτόν τι, ἢ οἱ ὁ Πρώτανις τοῦ Πανεπιστημίου νὰ εἶναι θεολόγος καὶ δὴ κληρικὸς, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπόσχη καὶ Θεολογικῆ Σχολῆ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἡ ὁποῖα ἰδρύθη ὁ πρὸ πολλοῦ χρόνου. Ἡ διαπίστωσις αὕτη εἶναι κατὰ τοῦτο εὐχάριστος διὰ πάντας τοὺς βαλκανικοὺς, διότι δεικνύει ὅτι τὸ ἀντιθηρηκεντικὸν πνεῦμα ὑποχωρεῖ πανταχοῦ.

* Ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικαίου Ἀθηνῶν, ἠνοίχθη ἡ διαθήκη τοῦ Ἀνδρέου Κ. Μπρόρη. Ὁ ἀποθάνων κατέλιπε 50 000 δραχμῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀντικαταρτικοῦ Ἰνστιτούτου καὶ 8 000 δραχμῶν καὶ τὴν ἐξελιχθῆσαν του εἰς τὴν Λέσχην Ἐπιστημόνων. Ὡσαύτως ἠνοίχθη ἡ διαθήκη τῆς Εὐγενίας χήρας Ι. Μαρτίν, τὸ γένος Α. Καμπάνη. Ἡ ἀποθανοῦσα ἐρῆσει, ἕως ἡ ἐν Καλλιθέα καὶ ἐπὶ τῆς ἑσῶς Ἰωργεντίας 22 οἰκία τῆς περιέλαθῃ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Πάντων, διατεθῶσι δὲ καὶ τὰ ἐξῆς ποσά: 2 000 δραχμαὶ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἐλεούσης, 1.000 δραχμαὶ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ πάντε τάπητες εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ εἰς τῆς εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἐθαγγελιστρίας.

Μεταφέροντες κατωτέρω δύο ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν «Ὀμοσπονδιακὴν Ἀναπόκρισιν», ἔργον τῆς Γαλλικῆς Ὀμοσπονδίας τῶν φοιτητικῶν χριστιανικῶν Σολλόγων, καὶ ἀναφερομένων εἰς τὴν πολεμικὴν κατάστασιν :

«Ἐπρεπε νὰ τεμαχισθῆ ἡ Εὐρώπη καὶ νὰ ἐξαπολυθῆ ἡ μεγάλη καὶ τελευταία σατανικὴ πρόκλησις κατὰ τοῦ θελήματος τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἐνώσῃ τὸ σῶμά Του, συσφιγθῶσιν ἅπανταχοῦ οἱ δεσμοὶ καὶ ἀποκαλυφθῆ σαφέστερον εἰς τὰ ὅμματα ἡμῶν τὸ θάγμα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἁγίων; Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπομένως τοῦ πολέμου τούτου θὰ εἶναι, κατὰ πρότερον καὶ εἰς πείσμα τῶν πάντων, νὰ συσφιγῆ διὰ τῆς θλίψεως καὶ ἐν τῇ θλίψει τοὺς δεσμοὺς μεταξὺ πάντων τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ».

«Εἶναι ἀποτυχία πασῶν τῶν ὑπὲρ τῆς ἀμοιβάδας κατανοήσεως καὶ τῆς εἰρήνης προσπάθειῶν ἡμῶν, πασῶν τῶν διεθνῶν ἡμῶν συναλήξεων καὶ τῶν ἐν Γερμανίᾳ καὶ Γαλλίᾳ συγκροτηθέντων συνεδρίων; Ὁχι! Ἐχρειάζοντο ταῦτα, ὡς ἐπίσης εἶναι ἀνάγκη ὅπως πάντα ταῦτα ἐξψωθῶσιν καὶ ἐξαγισθῶσιν ἐν τῇ προσυχῇ καὶ τῇ θλίψει, θεμελιούμενα, ὁδῶς εἰπεῖν, ἐπὶ οὐρανῶν καὶ οὐχὶ ἐπιγείου βάσεως, ἐν τῷ φωτὶ τῆς αἰωνιότητος».

Εἰς Γερμανίαν, ἡ ἀπὸ πολλοῦ ἐξαγγελθεῖσα δημοσίευσίς μᾶς ἁγίας Γραφῆς «ἀπὸ ἀπληγμένης παντὸς ἐβραϊσμοῦ», ἐκυκλοφόρησε κατ' αὐτὰς. Ἡ ἐκδοσίς τῆς ὀφείλεται εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας. Κατὰ τὴν νέαν ταύτην ἐκδοσιν, ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἀρίας φυλῆς, οὐδεμίαν ἔχων σχέσιν πρὸς τὴν ἐβραϊκὴν. Ἀπὸ τῆν ἐκδοσιν ταύτην ἐλλείπουσι πάντα τὰ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὰς ἐβραϊκὰς συνηθείας.

Κατὰ τὰς γενομένας ἐργασίας εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν ἀφίδα τοῦ ἱεροῦ βήματος ἀπενάλυφθον πρό τινος δύο μωσαϊκὰ ἀρίστης τέχνης, τὸ ἐν παριστῶν τὴν Πλατυτέραν καὶ τὸ ἔτερον μίαν παράστασιν ἀγγέλου. Ἡ Θεοτόκος εἰκονίζεται εἰς ὑπερφυσικὸν μέγεθος, καθήμενη, ἔχουσα τοὺς πόδας ἐπὶ χρυσοῦ βήθρου καὶ βοσκοκρατοῦσα, ὁ δὲ ἄγγελος εἰκονίζεται εἰς ὑπερφυσικὸν ἐπίσης μέγεθος καὶ τὰ χρώματα τῶν πτερυγῶν του καὶ τῶν ἐνδυμάτων του εἶναι ἀβρότατα καὶ συναποτελοῦσι θαυμάσιον ἐναρμονισμόν. Πιστεύεται ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτου εἶναι τῶν χρόνων τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τὸ δὲ πρῶτον τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ Βυζαντίου.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος

ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου ἐχορηγήθησαν ἀδειαι εἰς τοὺς Σεβ Μητροπολίτας Ἐδέσσης, Χαλκίδος, Θηβῶν καὶ Σεργῶν ἀνὰ μηνιᾶ καὶ ἑβδόμη εἰκοσαήμερος.

— Ἐπὶ ἐρωτήματι Σεβ. Ἱεραρχῶν περὶ τοῦ τρόπου ἀντικαταστροφῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμβούλων τῶν ἐνοριακῶν ναῶν ἐν περιπτώσει τῆς καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἐξαντλήσεως τοῦ καταλόγου τῶν ἀναπληρωματικῶν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπήντησεν ὅτι ἡ πρόθεσις διορισμοῦ νέων συμβούλων θὰ προσέρχεται ἐκ τῆς Ἀρχῆς, ἡ ὁποία ἐπρότεινε τοὺς ἀντικαταστανόμενους.

— Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς ἐρωτήματα Ἱεραρχῶν περὶ τοῦ ἂν οἱ διὰ χάριτα, ἔχοντα κάτω τῶν ἐξακοσίων κατοίκους, ἐκλεγόμενοι ὡς ἐφημέριοι, κερτημένοι δὲ προσόντα, ἀνώτερα τῶν διὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην ὀριζομένων, ὑποχρεῶνται εἰς φοίτησιν ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Προπαιδευτικῇ Σχολῇ, ἀπήντησεν ὅτι τοῦτο νόμῳ δὲν εἶναι ἀπαραιτήτων.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Ὁρθοκυμάτων δι' ἐγγράφου του ἐγγράφησε τῷ Σεβ. Μητροπ. Κορινθίας, ἐρωτήσαντι σχετικῶς, ὅτι ἐν τῷ ἐνοριακῷ νόμῳ δὲν περιελήφθη μὲν διάταξις, καλύπουσα τὸν διορισμὸν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβούλων, συνδεομένων διὰ δεσμῶν συγγενείας, ἀλλ' ὅτι προτίθεται, ἵνα διὰ τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ ἐπαναφέρῃ ἐν ἰσχύϊ τὸ ἄρθρον 17 τοῦ Α.Ν. 1369/1938.

— Ἡ Ἀδελφότης Θεολόγων ἡ «Ζωή», ὑπέβαλε πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὴν ἐτήσιαν αὐτῆς ἐκθεσιν περὶ τῶν

κατηχητικῶν αὐτῆς Σχολείων, ἐκ τῆς ὁποίας ἐμφαίνεται ὅτι κατὰ τὸ διαρρεῦσαν σχολικὸν ἔτος ἐλειτούργησαν ἐν Ἑλλάδι καὶ Κύπρῳ 494 κατηχητικὰ Σχολεῖα, ἐναντι 394 τοῦ προηγουμένου Σχολικοῦ ἔτους, καὶ ἐνεγράφησαν 59 253 μαθηταί, ἐναντι 47.888 τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἐκ τῶν 494 Σχολείων τοῦ διαρρεῖσαντος ἔτους τὰ 388 ἦσαν κατώτερα, τὰ 67 μέσα, τὰ 15 ἀνώτερα καὶ 24 ἐργατικά. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐξέφρασεν ἐπὶ τούτοις τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῆς τῇ μνησθεῖσῃ Ἀδελφότητι.

— Τὸ Ὑπουργεῖον Ὁρθοκυμάτων ἐγγώρισε τῇ Ἱ. Συνόδῳ ὅτι διὰ Ὑπουργικῆς Πράξεως διορίσθησαν παρὰ τῇ Ἱ. Μητροπόλει Κεφαλληνίας ὁ μὲν Νικόλαος Βασ. Γραμμῆς, Γραμματεὺς, ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ Γραμματέως Β' τάξεως, ὁ δὲ Γεράσιμος Ἰωάν. Σταματάτος, Γραφεὺς, ἐπὶ βαθμῷ καὶ μισθῷ Γραφεὺς Β' τάξεως.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἀνεβλῶν εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἡμέρας τινὰς πρὸ τοῦ Βαπτίσματος τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Ἐπιδόξου Διαδόχου, ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ συνεννοήθη μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἱερᾶς τελετῆς.

— Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐγένετο τῇ 20ῇ λήγοντος ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἡ βάπτισις τοῦ ἐπιδόξου Διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου, Κωνσταντίνου, ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, παρισταμένων τῶν Σεβ. συνοδικῶν συνέδρων, ἐνδεδυμένων πλήρη ἀρχιερατικῆν στολήν. Ὡς πρῶτος ἀνάδοχος ἦτο ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἀπήγγειλε καὶ τὸ Σύνθημα τῆς πίστεως ἐκ προσώπου τοῦ νεοφωτιστοῦ. Τὴν Βάπτισιν ἠκολούθησεν τὸ μυστήριον τοῦ Χρίσματος καὶ ἡ μετάδοσις εἰς τὸν νεοφωτιστὸν τῆς θείας Εὐχαριστίας. Εἰς τὴν τελετὴν παρίσταντο τὰ μέλη τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, οἱ πρεσβυταί τῆς Δανίας, Μεγάλης Βρετανίας, Νοτιοσλαβίας, Ἰταλίας καὶ τῆς Ρουμανίας, ἐκπροσωποῦντες τοὺς ἡγεμόνας τῶν χωρῶν τῶν ὡς ἀναδόχου, ὁ κ. Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως, οἱ Μεγαλόσταυροὶ, οἱ πρόεδροι τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατίας, τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, οἱ ἐν Ἀθῆναις ἀντιστράτηγοι, ἀντιναύαρχοι, ὑποστρατηγοὶ καὶ ὑποναύαρχοι, οἱ γενικοὶ γραμματεῖς καὶ οἱ γενικοὶ διευθυνταὶ τῶν ὑπουργείων, ὁ νομάρχης Ἀγριοβοιωτίας, ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηνῶν, ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος Ψυχικοῦ καὶ αἱ ἀντιπροσωπεῖαι Στατοῦ, Ναυτικοῦ καὶ Ἀεροπορίας, ἀποτελούμεναι ἐκ 33 ἐν ὅλῳ μελῶν, ἦτοι ἑνδεκα ἐξ ἐκάστου σώματος—ὄσοι δηλαδὴ καὶ οἱ βαθμοὶ τῆς στρατιωτικῆς ἱεραρχίας.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προέστη τῆς τελετῆς τοῦ Ὁρκωμοσίας τῶν νέων ἀξιωματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Σχολῆς Χωροφυλακῆς. Πορτὴν καὶ ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφη τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης καὶ ἐπεθεώρησε τὰ συντελούμενα οἰκοδομικὰ καὶ ἀνακαινιστικὰ νέα ἔργα.

— Τῇ ἑορτῇ τοῦ Προφήτου Ἠλίου ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησε, κατὰ τὸν Μ. Ἐσπερινόν, ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Προφ. Ἠλίου Παγκρατίου, τῇ ἑορτῇ τῆς ἁγ. Παρὰς εὐθῆς ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ ἁγ. Παρασκευῆς τῆς διωνύμου Κοινότητος, σήμερον δὲ ἐν τῷ ἑορτάζοντι Ἱ. Ναῷ τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν.

— Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος, συνοδοὺς ἔχων τὸν Ἱεροκήρυκα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιμ. Πολύκαρπον Ἀνδρόννην, τὸν Ἀρχιδιάκονον Νικόδημον καὶ τὸν Μηχανικὸν κ. Θ. Ἀδάμη, ἐπεσκέψατο τὴν Ἱ. Μονὴν Κλειστῶν πρὸς μελέτην τῶν ἀνεγερθησομένων νέων κτισμάτων. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἅπαντες οἱ κἀτικοὶ τοῦ χωρίου Χασιά ὑπεδέξαντο μετὰ χαρᾶς τὸν Μακαριώτατον, ὁ ὁποῖος παρέμεινε μετ' αὐτῶν ἐπὶ ὧραν ἀπευθύνας πρὸς αὐτοὺς ἐντὸς τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ χωρίου πατρικὰς παραίνεσις.

— Τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐξεπροσώπησαν ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Βρεσθίνης ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς Ἐπαγγελμ. Σχολῆς τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἀσίου τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου ἐν τῷ Μνημοσύνῳ τοῦ Ἰωάννου Δροσοπούλου τῇ τελευταίᾳ Συνεδρίᾳ τῆς Ἐπιτροπῆς Μαθητικῶν Συστημάτων τῆς Ἱ. Περιφερείας Ἀθηνῶν καὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἄριστα λειτουργούντος Ἀναμορφωτικοῦ

Σχολείου Ἀρρένων Ἀθηνῶν καὶ ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμ. Γεωργίας Πάτσης ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν ἐν Πειραιεὶ Σχολῶν Μηχανικῶν «ὁ Ἀρχιμῆδης».

— Ὁ πανοσιολογ. Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Ἀβραμίδης, τέως ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Βασιλείου Πειραιῶς, ἀνήγειρεν ἰδίαις δαπάναις ἐπὶ χώρου τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἀσύλου τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἱ. Ναὸν τὸν ὁποῖον ἐδωρήσατο τῷ ἐν λόγῳ Ἀσύλῳ τὰ ἐγκαίρια τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ, ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων τιμηθέντος. ἔπλεσεν. ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου.

— Ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου ἐχειροτόνησε πρεσβύτερον τὸν ἐνλελεγμένον Ἐφημέριον τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν Χαλκουτοῦ Διάκονον Δημ. Τσίχκον.

Ἱ. Μητρόπολις Ζακύνθου

Τῆν 7 Ἰουλίου ἐγένοντο αἱ ἐτήσιαι ἐξετάσεις καὶ ἡ ἐκθεσις τῶν ἐργοχειρῶν κοπιτικῆς, ραπτικῆς, κεντημάτων καὶ ταπητουργίας τῆς ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς κορασιῶν Ζακύνθου τῆς φερόσης τὸ ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ προέδρου αὐτῆς Σεβασμιωτ. Μητροπολίτου κ. Χρυσόστομου. Ἡ Χρυσόστομος Σχολὴ ἐπέδειξε καὶ ἐφέτος κατὰ τὸν θαυμασιώτερον τρόπον τὰς ἐκπλητούσας προόδους, τὰς ὁποίας ἐπέτελεσε κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἐξετάσεων, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Χρυσόστομος ἠδωχάριστος τοὺς προσελθόντας καὶ δι' ὀλίγων ἀνέπτυξε τὸ ἔργον καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Σχολῆς. Ἐπικολούθησεν ἡ ἀπονομή τῶν βραβείων εἰς τὰς διακριθείσας μαθητρίδας καὶ ἡ ὥραία καὶ σεμνὴ ἐορτὴ ἔληξε, δεχομένου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ πλήθους.

Ἱ. Μητρόπολις Μαινεῖας

Τῇ 25ῃ π. μ. ἐν τῷ οἰνήματι τῆς τέως Ἱερατικῆς Σχολῆς, περισταμένου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, μετὰ προηγουμένην δέησιν καὶ δεξολογίαν, ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς λήγεως τῶν μαθημάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Προπαρ. Σχολῆς. Ἐκ μέρους τῶν διδασκάντων, ὁ κ. Ι. Παρασκευάσουλός Θεολόγος ὠμίλησεν συνοπτικῶς περὶ τῆς λειτουργίας καὶ τῆς προόδου τῶν τροφίμων τῆς Σχολῆς μεθ' ὃ ὁ Σεβασμιώτατος ἀπυθύνεν ὁδηγίας πρὸς τοὺς μαθητὰς διὰ τὸ Ἐφημεριακὸν ἔργον τῶν, τονίσας αὐτοῖς ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰ καθήκοντα τούτων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Κοινωνίᾳ.

Ἱ. Μητρόπολις Σπάρτης

Ὁ ἐν Ἀμερικῇ εὐδοκίμως ἐργαζόμενος Ἀρχιμ. Αἰμιλιανὸς Λαλούσης, ἀνυποκρινόμενος εἰς ἐκκλησίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ἐνήργησεν ἔργον ὑπὲρ τοῦ Ἀρχείου Σπάρτης καὶ τῆς διακομιθῆς τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ μεταξὺ τῶν αὐτόθι ὁμογενῶν, τὸ προϊόν τοῦ ὁποῖου, ἀνερχόμενον εἰς 15 χιλ. δραχμῶν, ἀπέστειλε πρὸς αὐτόν. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐξ αὐτοῦ τὰς μὲν 8 χιλιάδας διέθεσεν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχείου, τὸ δὲ ὑπόλοιπον ὑπὲρ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ.

— Ὡσαύτως ὁ στρατηγὸς κ. Δημόπουλος, συναντηθεὶς μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σπάρτης ἐν Αἰδηψῷ προσέφερε πεντακοσίας δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀρχείου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὸ «Radio-Vatican» πληροφοροῦται ἐκ Μόσχας, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀθῶν Γαιοσλάβσκη ἐζήτησε παρὰ τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως τῆς σοβ. Ἐνώσεως, ὅπως ἐνάγγη τοὺς γόνεας ἐκείνους, οἵτινες ἀνοῦνται νὰ στέλλωσι τὰ τέκνα τῶν εἰς τὰ ἄθρα σοβ. σχολεῖα. Ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπαντῶν εἶπε ὅτι τοῦ λοιποῦ παρόμοιοι ἀρ. ἴσεις θὰ τιμωρῶνται ὑπὸ τοῦ νόμου. Εἰς περιπτώσεων καθ' ἣν γονεὶς δὲν ἤθελον συμμορφωθῆναι πρὸς τὸν νόμον, τὰ δικαστήρια θὰ δύνανται νὰ στερεῶσιν αὐτοὺς τοῦ δικαιώματος τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων τῶν, διατάσσοντα συνάμα τὴν εἰσαγωγὴν τούτων εἰς κρατικὰ ἰδρύματα. Πρὸς τούτοις οἱ γονεὶς δὲν θὰ δύνανται εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἀπαγορευθῶσιν εἰς τὰ τέκνα τῶν τὴν παρακολούθησιν ὠρισμένων κύκλων μαθημάτων, στρεφόμενων κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς θρησκείας, οὔτε νὰ ἀσκήσῃσι πίσειν ἐπ' αὐτῶν ὅπως ἐκπληρῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα πᾶσα ὀλιγορία, ὅπως συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην, θέλει θεωρηθῆναι ὡς παράβασις τοῦ σοβ. νόμου. Ἐξ ἄλλου μελετᾶται νόμος, ὅστις θὰ ἐπιτρέπη

εἰς τὰ τέκνα νὰ διώκωσι ποινικῶς τοὺς γονεῖς τῶν δι' ὑπέρβασιν ἐξουσίας καὶ διὰ πράξεις ἐχούσας χαρακτηρισμὸν ἀντιποίνων πρὸς αὐτά.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ἐσχάτως ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀνατολικῆς Πολωνίας ἐδημοσίευσεν νόμον, διὰ τοῦ ὁποῖου αἱ «ξένοι ἐκκλησιαστικοὶ κοινότητες» διαλύονται καὶ τὰ ὑπάγοντά τῶν μεταβιβάζονται εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνώσιν. Τὰ μέλη τῶν ὁργανώσεων, ἐὰν εἶναι ξένης ὑπηκοότητος, ὀφείλουσι ν' ἀγαθρήσῃσι. Πᾶσα θρησκευτικὴ ἐπίδειξις «ἀντικυβερνητικῆς χαρακτῆρος» θὰ πατάσεται ἀμειλικῶς. Ὀδηγίαι ἐδόθησαν εἰς τοὺς δικαστὰς νὰ τιμωρῶσι διὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου πάντας τοὺς συμμετέχοντας εἰς παρομοίας θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις.

— Παρὰ πάντα ταῦτα ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ, εἰς Ρωσίαν γενικῶς ἀλλ' ἰδιαίτερος εἰς τὴν ὑπαίθρου ηὐξήθη κατὰ πολὺ, ἰδίως ἀπὸ τῆς ἐνάργεως τῶν ἐγθροσοξιστῶν ἐν Βερώπῃ. Ὁ ἀθεϊστικὸς Τύπος διεβεβαίωσε τοῦτο, ζητῶν νὰ ληφθῶσι αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον τῶν θρησκευτικῶν προπαγανδιστῶν, τοὺς ὁποίους κατηγόρησεν ὅτι δρῶσιν «εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ξένων δυνάμεων». Οὕτως ἀνέφερον οἱ πρὸ τῆς ἐνάργεως τοῦ πολέμου εἰς τοὺς ὑπάγοντας ἐν λειτουργίᾳ ναοῦ ἐγένοντο εἰδικαὶ δεήσεις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Οἱ δὲ ναοὶ ἦσαν ὑπερπλήρεις.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἐφημερίς «Ὀνιβέρς» τοῦ Λονδίνου δημοσιεύει στατιστικὰς πληροφορίες περὶ τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Αὐστραλίας, ὁ ὁποῖος ἀνέρχεται ἤδη εἰς ἓνα καὶ ἡμίσει ἑκατομμύριον. Εἰς τὰς ρωμαιοκαθολικὰς σχολὰς φοιτοῦν ἄνω τῶν 200 000 μαθητῶν, ἤτοι 8 700 ἐπὶ πλεόν τοῦ παρελθόντος σχολικοῦ ἔτους. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἱερέων, κατὰ τὰ δύο παρελθόντα ἔτη ἀνήρχετο εἰς 1 985, ἐνῶ σήμερον ἀνέρχεται εἰς 2 069. Εἰς τὰ ἱεροσπουδαστήρια τῆς Αὐστραλίας φοιτοῦν 548 ἱεροσπουδασταί, καὶ ἄνω τῶν 70 εἰς τὸ ἐν Ρώμῃ ἱρλανδικὸν κολλέγιον. Ἐν Αὐστραλίᾳ ὑπάρχουσι 88 ἀρχιεπίσκοποι, δέκα 88 ἐπίσκοποι, δύο ἀποστολικοὶ Βικαρίοι καὶ ὁ ἀποστολικὸς Δελεγάτος. Ἡ Ἱεραρχία τῆς Αὐστραλίας δαπανᾷ ἐτησίως ἐν ἑκατομμύριον στερλινῶν πρὸς ἀνάγεσιν ρωμαιοκαθολικῶν σχολῶν, νοσοκομείων καὶ ναῶν. Αἱ μεγαλύτεραι διοικήσεις τῆς Αὐστραλίας εἶναι ἡ τοῦ Σάδνεϋ ἐξ 122, τῆς Μελβούρνης ἐξ 105 καὶ τοῦ Μπρίσμπερ ἐξ 79 ἐνοριῶν.

— Προσευχὸς εἰς Σαραγόσσαν τῆς Ἰσπανίας θὰ συνέλθῃ τὸ διεθνὲς συνέδριον τῆς ὑπὸ τὴν προσηνυμῖον «Pax Romana» ὁργανώσεως τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν φοιτητῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Πρόεδρος τοῦ συνεδρίου διορίσθη ὁ πρύτανης τοῦ πανεπιστημίου τῆς Μαδρίτης κ. Χιμενέθ. Ἐκ τῶν πλεόν διακεκριμένων ἐπιστημόνων τῆς Ἰσπανίας ὧς καὶ ἐκ τῶν παραγόντων τῆς Καθολικῆς Δράσεως. Εἰς τὰς συνεδριάσεις θὰ συμμετάσχωσιν αἱ ἐκκλησιαστικαὶ καὶ κρατικαὶ ἀρχαί.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀγγλίας ἀνθρώποι πάσης τάξεως καὶ παντός ἐπαγγέλματος σπεύδουσι νὰ ταχθῶσιν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Στρατοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ πνευμάσωσιν οὕτω τὰς τάξεις αὐτοῦ. Συγχρόνως ἀναφέρεται, ὅτι τὸ ἐνεργητικὸν τῆς ὁργανώσεως ταύτης ἐμειώθη κατὰ 7 000 περίπου λίρας Ἀγγλίας, λόγῳ τῶν ἐκτάκτων ἐξόδων τὰ ὁποῖα ἀπητήθησαν ἐσχάτως. Οὐχ ἦτιον τὸ ἀνειλημμένον ἔργον συνεχίζεται μετὰ περισσοῦς θέρημης καὶ ἀταπαρνήσεως, καταβαλλομένης πάσης προσπάθειας ὅσας ἡ Στρατευομένη Ἐκκλησία ἐρῆθῃ εἰς τὸ ὕψος τῶν ποσίων περιστασῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποῖων διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης. Ἀντιπρόσωποι τοῦ Στρατοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἐπεσκέφθησαν τὰς ἀρμοδίας Κρατικὰς Ὑπηρεσίας, ὧς καὶ τοὺς δύο Ἀρχιεπισκόπους, καὶ ἔθεσαν ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν πῶσας τὰς ὁργανώσεις τὰς ἀποτελοῦσας τὸν Στρατὸν τῆς Ἐκκλησίας. Κατόπιν δὲ συνεννόησεως μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, εὐαγγελιστὰὶ ἀνήγοντες εἰς τὸν Στρατὸν τῆς Ἐκκλησίας ἐκλήθησαν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Aldershot ὅπως βοηθήσωσι τοὺς ἐκεῖ ὑπηρετοῦντας ἱερεῖς. «Τὸ ἔργον ἀνελήθη, γράφει ἡ «Ἐφημερίς τοῦ Στρατοῦ τῆς Ἐκκλησίας», ἀνευ οὐδεμιᾶς οἰκονομικῆς ἀρωγῆς ἐκ μέρους οἰασθήποτε ἐπισήμου ἀρχῆς»

ανελάβομεν όμως τούτο, διότι έθεωρήσαμεν καθήκον ήμῶν νά πράξομεν τι ταχέως, λαμβανομένης ύπ' όψιν τής ανάγκης και τής σπουδαιότητος τού έργου».

NEA BIBLIA

Δρος Παν. Ι. Παναγιωτάκου, Δικηγόρου εν Αθήναις, περί τού γάμου και τής άγαμίας τών Κληρικῶν Αθήναι 1940 σελ. 130.—Ο Δικηγόρος κ. Π. Ι Παναγιωτάκος, ασχολούμενος περί τού Έκκλησιαστικόν και Κανονικόν Δίκαιον και σημαντικώς μονογραφίας δημοσιεύσας έφ'ερν εις φῶς έναγχος και έτερον μελέτην, αναφερομένην περί σοβαρόν τών λειτουργῶν τής Έκκλησίας ζήτημα, οἷον είναι ο γάμος και ή άγαμία αὐτῶν. Μετά τόν πρόλογον, ο συγγραφεύς εξετάζει τόν γάμον από τών αρχαιστάτων χρόνων κατά τε τό Έλληνικόν και Έρωμαϊκόν Δίκαιον, εις μυστήριον άναδειχθέντα υπό τής Χριστιανικῆς Έκκλησίας, υπό τών Πατέρων από τού πρώτου αἰῶνας έξυμνούμενον. Μετά τήν εισαγωγήν, ένθα περιληπτικῶς αναφέρονται τά μυστήρια Έρωσύνης και γάμου, εξετάζεται έν τῷ πρώτῳ μέρει ή άγαμία έν τῷ Κλήρῳ, ὡς τελειότερα κατάστασις, πρός έκπλήρωσιν τού θείου σκοπού, ὄν περικλείει ή αποστολική τού Κληρικού διακονία, αποκλειούσα πάσαν έγκόμιον αυτού άσχαλίαν ένα ή «τῷ Κυρίῳ δουλεύειν». Έν τῷ πρώτῳ δέ κεφαλαίῳ εξετάζεται ή άγαμία τού Κλήρου τής Ανατολικῆς Ορθοδόξου Έκκλησίας, ήτις οὐδέποτε άναγκαστικῶς επέβαλε ταύτην, άλλ' άπλῶς συνιστά αὐτήν ὡς συντείνουσαν εις τήν Βθαγγελικήν τελειότητα, έξ ίσου τιμῶσα τόν γάμον, μηδ' αποκρούουσα τούτον διά τούς μέλλοντας κληρικούς μάλιστα κατά τούς πρώτους αἰῶνας δι όλους τούς βαθμούς τής Έρωσύνης. Τήν άγαμίαν διά τόν βαθμόν τού Έπισκόπου ηνύνησεν ή Έκκλησία πρό τής έπισήμου καθιερώσεως αὐτῆς, ήτις έγένετο υπό τού Ιουστινιανού, ὄρισαντος έν τε τῷ Κώδικι και διά τών Νεαρῶν «Έπισκοπον μηδεμίαν παντελῶς γυναίκα έχειν, μήτε παίδων εἴη πατήρ» και άπαγγείλαντος καθάρσαιν διά τε τόν χειρονοήσαντα και τόν χειροτονθέντα, άς διατάξεις υιοθέτησεν ή Πανθέκτη Οικουμ. Σύνοδος (692).

Τήν νομοθεσίαν τού Ιουστινιανού μετερρῦθμισεν Δέων ο Σοφός διά τής Β' Νεαρῶς, επιτρέψας τήν εις τόν Επισκοπικόν αξίωμα άνοδον εις τούς έλοντας τεκνα «τόν ὄν εκ νομίμου γάμου παίδας έχεις εἴγε έν άλλῃ τού θεου άρσῆ» έπιποδῶν οὐχ ίσταται εις Αρχιερωσύνην προάγεσθαι». Ο συγγραφεύς ὁρθῶς αποφαινεται ὅτι δέν δύναται να λάθωσι τού τού διακόνου ή Ιεραῶς αξίωμα οί δίγαμοι ή οί μετά τών διγάμων συναφθέντες, άλλά και οί άκυρον συνάψαντες γάμον μέχρι θάμῃ άπαγορευομένου ή δι άρπαγῆς νυμφευθέντες ή μετά μοιχαλίδος (σελ. 43 ὕποσ.). Εις τό δεύτερον Κεφάλαιον εξετάζεται ή έν τῇ Δυτικῇ Έκκλησίᾳ άγαμία τών Κληρικῶν, αναφανείσα ένωρίς διά τής έν Έλιβερίτῳ Συνόδου (203), έπαναληφθεῖσα και δι άλλων μεταγενεστέρων Συνόδων και Παπικῶν διατάξεων, ήτις κατόπιν και εις δόγμα άνυψήθη. Εις τό τρίτον Κεφάλαιον εξετάζεται ή κρατούσα τάξις εις τούς κληρικούς τής Διαμαρτυρομένης Εκκλησίας, ήτις, άπορρίπτουσα τήν Ιερωσύνην ὡς μυστήριο, επιτρέπει γενικῶς τόν γάμον εις τούς κληρικούς.

Εις τό δεύτερον μέρος εξετάζεται ὁ μετά τήν Ιερωσύνην γάμος, ὅστις άπαγορεύεται άπολύτως, τής διατάξεως τής έν Αγκύρᾳ Συνόδου περί γάμου Διακόνων μετά τήν χειροτονίαν μη έφαρμοσθείση «τῷ κανόνι τούτῳ μη προσήξ» (Βαλααμών), «μηδὲ τοῖς Θεοφιλεστάτοις Διακονοῖς ή υποδιακόνοις γαμεῖν» (Ιουστινιανός), ήνπερ γενικῆν άπαγόρευσιν εκύρωσαν και αἱ κατόπιν Σύνοδοι. Εις τό δεύτερον Κεφάλαιον τού δεύτερου μέρους εξετάζονται τα έν τῇ Δυτικῇ Έκκλησίᾳ κρατούντα, ένθα ο γάμος θεωρεῖται άδιάλυτος, έξ οὗ και ή χειροτονία ὡς κώλυμα γάμου δέν επιφέρει άκυρότητα, ὡς παρ' ήμῖν, άλλ' άφορισμόν, μέχρι τού ΙΒ' αἰῶνος.

Η Διαμαρτυρομένη Έκκλησία, μη έχουσα τήν Ιερωσύνην ὡς μυστήριο, επιτρέπει τόν γάμον και μετά τήν Ιερωσύνην. Εις τό τρίτον μέρος εξετάζει ένδιαφέροντα ζητήματα μεταξύ γάμου και Ιερωσύνης έν τῇ Ορθοδόξῃ Έκκλησίᾳ, τινά τών ὁποίων θεωροῦνται ὡς άμφισβητούμενα. Έξακολουθεῖ ή Ιερωσύνη ὡς κώλυμα μετά τήν καθάρσαιν, δηλαδή ή Ιερωσύνη είναι ανεξάλειπτος, ὡς τό βάπτισμα, ή διά τής καθάρσεως επαναγεται ὁ κληρικός εις τήν τά-

ξιν τών λαϊκῶν; Ο συγγραφεύς διδνει τήν ὀρθήν λύσιν, ὅτι ή Ιερωσύνη είναι ανεξάλειπτος, ὁ δέ καθαιρεθεῖς κληρικός δέν δύναται να συνάψῃ νόμιμον γάμον, άπόδεξις ὅτι οί καθιρούμενοι και εἴτα συγχωρούμενοι δέν αναχειροτονούνται. Συνεπῶς, κατά τήν έμῃν γνώμην, ήν και άλλοτε ανέπτυξα, ὁ τύπος τών καθαιρετικῶν αποφάσεων τής Ιεραῶς Συνόδου τής Έκκλησίας τής Ελλάδος (άγνοομεν τών άλλων Έλληνικῶν Εκκλησιῶν) πρέπει να διορθωθῇ. Έφ' ὅσον εις τούς καθορημένους άπονέμεται χίρις άνευ αναχειροτονίας. ή έν τῇ άποφάσει φράσις «και επανάγει αὐτόν εις τήν τάξιν τών λαϊκῶν» δέν έχει θέσιν. Τά τελευταία εἴτη μάλιστα γίνεται κατάχρησις τῶσον εις τήν καταδίκην εις καθάρσαιν, ὅσον και εις τήν άπονομήν χάριτος εις καθαρσθέντας. Μάλιστα άπενεμήθη χάρις εις κληρικούς καθαρσθέντας διά παραβάσεις κωλυτικῆς τής Ιερωσύνης, ένέργεια προφανῶς άντικειμένη εις τās διατάξεις τών «Ι. Κανόνων. Η ποινη τής καθάρσεως σπανίως πρέπει να επιβάλλεται, επιβαλλομένη ὅμως δέν πρέπει να ανακαλεῖται, ὅτε ή φράσις εις τās καταδικαστικῆς αποφάσεις και «επανάγεται εις τήν τάξιν τών λαϊκῶν» έχει τιν θέσιν τής. Ορθῶς ή Έκκλησία Αλεξανδρείας εις τήν επί Πατριάρχου Μελετίου καταρτισθεῖσαν Έκκλησιαστικῆν Δικονομίαν, προκειμένην περί καθάρσεως, απέκλεισε τήν άπονομήν χάριτος (ἴδε τήν έμῃν μελέτην έν «Πανταίνῳ» Αλεξανδρείας αριθ. 1—1932 Καθάρσεις και χάρις Κληρικῶν). Τούτο εσχωτικῶς καθωρίσθη και παρ' ήμῖν διά τού άρθρου 12 τού ὕπ' αρ. 1996(1939) νόμου. Κατά τούς κατω χρόνους ή Σύνοδος τού Οικουμενικού Πατριαρχείου εφαρμόζει και τόν άγνωστον έν τῇ Έκκλησίᾳ θεσμόν, άποδεχομένην παράτησιν Κληρικού από τής Ιερωσύνης, ήτις τό πρώτον εφηρμόσθη έν Ρωσίᾳ, παρὰ τήν έρμηνείαν τού Πατριάρχου Αντιοχείας Θεοδώρου εις τόν ΜΔ' τού Μεγάλου Βασιλείου Κανόνα. Περιέργως είναι ή αντίφασις τού μακρότου Καθηγητοῦ τής Δογματικῆς Χ. Αηδρούτσου έν μὲν τῇ Δογματικῇ δεχομένου το μη ανεξάλειπτον τής Ιερωσύνης σελ 514, επαναλαμβάνοντος τά αὐτά και έν τῇ Συμβολικῇ σελ. 297, έν δὲ τῇ σελ. 381 αντιθέτως διδάσκοντος τό ανεξάλειπτον αὐτῆς, ὡς άποκαλύπτει ὁ συγγραφεύς (σελ. 78 ὕποσ. ένθα δέον να προστεθῇ ὕπερ τού ανεξάλειπτου και ή γνώμη τού αἰδίου Καθηγητοῦ τού Πανεπιστημίου Δ. Βερναδάκη έν τῇ Κατηχῆσει του). Έν τῇ σελ. 79 ὕποσ. 3 αντί τής φράσεως «δύναται να άρθῃ πάλιν» δέον να γραφῆ ἴσως «δύναται να ὀρθῇ πάλιν». (Εάν παρ' ήμῖν τυγχάνῃ άρμόδιος να άρθῇ τήν ποιήν ὁ Βασιλεὺς ή ή Έκκλησία ἴδε τήν έμῃν μελέτην περί χάριτος τών ποιῶν τών Κληρικῶν, Ανάκλασις, αρ. 22—1923 σελ. 52 διδλοκρισία μελέτης τού καθηγητοῦ κ. Αμ. Αλιβιζάτου). Ὡς άποκαλύπτει ὁ συγγραφεύς ὁ μακρότης Παμφίλου Μελοσηγῆς, ὁ κατόπιν Μαρωνίας, αποφαινεται ὅτι εφόσον ὁ Κληρικός οὐδένα διά τής καθάρσεως διατηρεῖ προς τό Ιερατεῖον δεσμόν ελευθεροῦται τελειῶς τών ὕπο τής Ιερωσύνης θεταμένων φραγμῶν και δύναται να τελέση γάμον (πρδλ. τά Κωλύματα τού γάμου σελ. 16 ὕποσ. 3), άλλαχού ὅμως ὁ συγγραφεύς (σελ. 88 ὕποσ.) αναγράφει τήν γνώμην άντιπετον τού ίδιου ὅτι δέν δύναται να τελέση γάμον, παραθέντων τήν ίδίαν παραπομπήν. Δέν έχω πρόχειρον τό έργον τού Παμφίλου Μελοσηγῆ, να ελέγξω τα γραφόμενα, γνωρίζω ὅμως ὅτι ὁ ίδιος άλλαχού έγραφε ὕπερ τού γάμου οὐ μόνον τών Κληρικῶν αλλά και αὐτῶν τών Μοναχῶν. Ο συγγραφεύς αναγράφει (σελ. 80 ὕποσ.) ὅτι ή Ιερωσύνη ὡς κώλυμα γάμου άφορᾷ τούς εκ κοσμικῶν προσροχόμενους κληρικούς, διότι διά τούς εκ Μοναχῶν δέν δύναται να γινῇ λόγος, άφ' ουτοί έχουσι τόν δεσμόν τής κουράς. Προσθέτω ὅτι ή Έκκλησία τής Ελλάδος, διά τής μη καταργηθείσης ὕπ' αριθ. 895 τής 7 Φεβρουαρίου 1871 Έγκυκλίου τής Ιεραῶς Συνόδου, άναγνωρίζει δύο ειδῶν κληρικούς τούς Ιερομονάχους και τούς εγγάμους οὐχι δὲ κληρικούς άγάμους· τούτο είναι νεωτέρα άποψις τού Οικουμενικού Πατριαρχείου, ὅπερ ὁ Οικ. Πατριάρχης Φώτιος διετύπωσε και διά Πιττακίου Ο συγγραφεύς έν τελει άποφαινεται ὅτι οὔτε κατ' οἰκονομίαν εις τούτους δύναται να επιτραπῇ γάμος, καίτοι έν τῷ Οικουμενικῷ Πατριαρχείῳ έπετραπέ τοιοῦτος γάμος κατ' οἰκονομίαν (ἴδε Θεοτοκά Νομολογία σελ. 445-6).

Εις τό τέταρτον Κεφάλαιον ὁ συγγραφεύς διά μακρῶν εξετάζει τό ζήτημα τού γάμου τών έν χηρείᾳ κληρικῶν, αρ.

νητικῶς ἀποφαινόμενος ὅτι μὴδὲ Διορθόδοξος Σύνοδος δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ τούτο ὡς ἢ ἐν Κων)πόλει ἐπὶ Μελετίου τοῦ Δ' συνελθούσα (σελ. 93 ὑποσ. 2 ἐνθα ἀντὶ «ὁ Μητροπολίτης Μαυροβουνίου Μιχαήλ» γραπτῶς «Γαβριήλ»). Ὁ συγγραφεὺς παραδίδει διαφόρους γνῶμας συγγραφεῶν. διαφόρων γνῶμην ἐκάστου διατυπώσαντος ὡς πρὸς τὴν γνῶμην τοῦ Ἀρχιμ. Δ Γεωργιάδου, ἴδε τὴν ἐμὴν ἀντίκρουσιν (Χειροτονία καὶ γάμος, «Νέα Ἡμέρα», ἐκδόσεις Τρυφέτης ἀρ. 1903). Εἰς τὸ πέμπτον Κεφάλαιον ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει ἔστωρον σοβαρὸν ζήτημα ἂν ἡ Ἱερουσόνη εἶναι κώλυμα πρὸς ἀναστάσιν λελυμένων γάμου πρὸ τῆς χειροτονίας καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν, ἀποφαινόμενος καταφατικῶς δι' ἀμφοτέρων τὰς περιπτώσεις. Εἰς τὸ τέταρτον μέρος ἐξετάζεται τὸ κώλυμα τῆς Ἱερουσόνης ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ ἀστικὸν δικαίον Ὁ νέος Ἀστικός Κώδικς ἐν ἀρθρῷ 1564 (ἀναγκ. Νόμος 2250) 1940) ῥητῶς ὀρίζει ὅτι «κωλύεται ὁ γάμος κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ τῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας». Ὁ συγγραφεὺς ἐρμηνεύων τὴν διάταξιν ταύτην, γράφει ὅτι κωλύεται ὁ γάμος τῶν καθηρημένων καὶ τῶν παρατηρησμένων κληρικῶν ὡς καὶ ὁ δευτέρως γάμος αὐτῶν.

Τοιοῦτον τὸ ἔργον τοῦ κ. Π. Παναγιωτάκου, ἐμπεριέχον καὶ πλουσίαν βιβλιογραφίαν ἡμετέραν τε καὶ ξένην, προβάλλει τὴν λύσιν σοδαρῶν ἀμφισβητούμενων ζητημάτων, συμφώνως πρὸς τὸ Ὀρθόδοξον πνεῦμα καὶ τὸ ὀρθὸν νόημα τῶν διατάξεων τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

Ἐν Καρδίττῃ † Ο ΘΕΣΣΑΛΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ [1]

Πρὸς τὸν ἱεροδικάονον Θεόκλητον Σχιμώτην ἀδελφόν τῆς ἐν Ἰθρα ἰ μονῆς Προφήτου Ἡλίου, ἀγνώστου διαμονῆς.

Καλούμεν σε ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν ἐνεργούντος ὡς ἀνακοιτοῦ ἐν Ἰθρα καὶ ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὴν 12ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν, ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ τῇ ὕφισταμένῃ κατα σοῦ κατηγορίᾳ, ὅτι ἐγκατέλειψας τὴν μονὴν τῆς μετανοίας σου αὐτογνωμῶς καὶ ἐξήλθες τῶν ὄριων τῆς εἰς ἡ ἀνήκεις Ἱ. Μητροπόλεως ἄνευ εἰδήσεως καὶ ἀδείας τῶν προϊσταμένων σου ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν. Προσεπιδηλοῦται δέ σοι ὅτι ἂν μὴ ἐμφανισθῆς θέλει κλ.σθῆ ὁ φάκελλος καὶ διαβιδασθῆ διὰ τὰ περιττέρω. Ἐν Ἰθρα τῇ 17ῃ Ἰουλίου 1940. Ὁ Ἀνακριτῆς Ἀρχιμ. Ἱεροθεὸς Παπαδάκης.

— Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

Ἐχοντας ὅπ' ὄφιν τὰς διατάξεις τοῦ Α. Ν 2200)40 προκαλούμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 47 ἐδ. 1 παρ. ε' ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίον ἐφημερίον τῶν συνοικισμῶν Κοκκινόχωριου—Μικροκώμης Λαγκαδά. Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 12 Ἰουλίου 1940. † Ὁ Θεσσαλονίκης Γεννάδιος.

Ἱ. Μητρόπολις Νευπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας

Καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα ὅπως ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν τῇ καθ' ἡμέρας Ἱερῶ Μητροπόλει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ὕπ' ἀρ.θ. 2200)1940 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «Περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίον ἐφημερίον τῶν συνοικισμῶν Καστανούλας καὶ Πισταμούλας—Ἐδρυτανίας. Ἐν Νευπακτίῳ τῇ 4 Ἰουλίου 1940. † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Ἐδρυτανίας Γερμανός.

Ἱ. Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Συνφρὰ τῷ ἀρθρῳ 46 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200)1940 καλούμεν πρὸς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 9ης Αὐγούστου 1940, ὑποβάλλωσιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφίότητος πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χηρευούσης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῷ χωρίῳ Πολοδίτσα τοῦ τ. θ. Φελλίας. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 9 Ἰουλίου 1940. † Ὁ Σπάρτης Διονύσιος.

Ἱ. Μητρόπολις Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου κλπ.

Ἐχοντας ὅπ' ὄφιν τὸ 46ον ἀρθρον τοῦ Ἀν. Νόμου 2200) 1940 «Περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλούμεν τοὺς ἔχοντας τὰ προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν χηρευούσαν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐν Σίφνῳ Ἱ. Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (Κόγχης) ὅπως ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως τὴν σχετικὴν αἰτήτην μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ 48 ἀρθρου τοῦ Ἀν. Νόμου ὕπ' ἀριθ. 2200)1940 προβλεπομένων πιστοποιητικῶν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης: Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου τῇ 8ῃ Ἰουλίου 1940. † Ὁ Σύρου, Τήνου κλπ. Φιλάρετος.

Ἱ. Μητρόπολις Φλωρίνης

Χηρευουσῶν τῶν θέσεων τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐξῆς ἐνοριῶν: 1) ἁγίου Γεωργίου τῆς πόλεως Φλωρίνης 2) Ἀναλήψεως Δωροθέας, 6) ἁγίου Προκοπίου Κλαδορράχης, 7) ἁγίου Παντελεήμονος τῆς πόλεως Φλωρίνης, 8) ἁγίου Γεωργίου Σωσάνδρας καὶ 9) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ψαρράδων, προκαλούμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὰς ὀργανικὰς κενὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200)1940 «Περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ἀνωτέρω Νόμου ὀριζόμενα εἴδη γραφῶν. Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 8 Ἰουλίου 1940. † Ὁ Φλωρίνης Βασίλειος.

Ἱ. Μητρόπολις Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Χηρευούσης τῆς ἐνορίας Ἀθροῦνας καλούμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήτην μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν διὰ τὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων συμφώνως τῷ Νόμῳ 2200)1940. Ἐν Πρεβέζῃ τῇ 10 Ἰουλίου 1940. † Ὁ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Ἀνδρέας.

Ἱ. Μητρόπολις Κίτρους

Καλούμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα τοῦ ἀρθρου 47 παρ. γ' τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200) 1940 «Περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» διὰ κωμόπολιν ἔχουσαν πληθυσμὸν μέχρι 3000 κατοικῶν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητροπολιν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίον ἱερέως πρὸς συμπλήρωσιν τῆς χηρευούσης ἐνορίας τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Αἰγινίου. Ἐν Κατερίνῃ τῇ 8ῃ Ἰουλίου 1940. † Ὁ Κίτρους Κωνσταντῖνος.

Ἱ. Μητρόπολις Σερρών

Χηρευουσῶν τῶν θέσεων τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Ἀμπέλου, 2) Μελιγκιτσίου, 3) Ἄνω Βροντοῦς, 4) Ἄνω Ὀρεινῆς, 5) Κεφαλοχωρίου, 6) Βαρεϊκοῦ, 7) Ἀμυγδαλοχωρίου, 8) Ἐλαιῶνος, 9) Σουκιάς, 10) Κρίνου καὶ 11) Ἀγίου Ἀντωνίου Σερρῶν προκαλούμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὰς κενὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 46 τοῦ Νόμου 2200)1940 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητροπολιν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ Ἐν Σέρραις τῇ 15 Ἰουλίου 1940. † Ὁ Σερρῶν Κωνσταντῖνος.

Ἱ. Μητροπολις Φωκίδος

Κενῆς οὖσης τῆς ὀργανικῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Κροκυλαίῳ ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίου Γεωργίου καλούμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν περὶ ἧς πρόκειται ἐφημεριακὴν θέσιν. ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν δι' αἰτήσεως του ἕκαστος τούτων καὶ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθ. 48 τοῦ Ἀν. Νόμου 2200) τοῦ 1940 «Περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καθοριζόμενα δικαιολογητικὰ εἴδη γραφῶν προσόντων. Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Ἰουλίου 1940. † Ὁ Φωκίδος Ἀθανάσιος.

Ἐμβάσματα καὶ συνδρομαὶ ὑπὲρ τοῦ Δελτίου ἀπευθύνονται διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὸν Διαχειριστὴν κ. Νικήτη Σααθόπουλον, ὅπισθεν αὐτῆς σημειουμένου τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἀποστέλεται.

ΥΠΕΡΥΦΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΑΡΗΣ

Τύποις «Φοίνικος», ὁδὸς Δευννυτοῦ 4. — Ἰ.α. 04-224